

Hồi thứ một trăm

Cùng Thư Sinh Nghị Luận Mưu Cơ

Thời nói của Cao Thanh Vân đã có sức mạnh lại phân tích rất tinh vi khiến ba gã thư sinh phải yên lặng. Những từ ngữ không thô tục còn tỏ ra y là người có học vấn.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Lời nghị luận của Cao huynh thật siêu việt khác thường, khiến bọn tiểu sinh rất khâm phục. Xin hỏi Cao huynh: trước nay phải chăng Cao huynh đã có những hành động kinh người?

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu đệ bất quá là kẻ vu phu thô lỗ. Trước nay chẳng câu nệ tiểu tiết, thường có những hành động thư thế.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Nếu vậy Cao huynh phải chăng là nhân vật vào hàng Chu Gia, Quách Giải ngày xưa?

Cao Thanh Vân cười đáp:

- Tiểu đệ không dám ví mình là hiệp sĩ như cổ nhân, nhưng tác phong quả có bị ảnh hưởng của những nhân vật đó.

Nên biết Chu Gia, Quách Giải đều là hiệp sĩ đời Hán. Trong sách sử ký của quan thái sử Tư Mã Thiên đã chép truyện này vào bộ Du Hiệp liệt truyện nên tiếng để ngàn thu, lưu danh hậu thế.

Nếu chẳng phải là người đọc sách thì dĩ nhiên nghe đến danh tự hai nhân vật này, mịt mờ chẳng hiểu là ai.

Cao Thanh Vân trả lời như vậy khiến ba gã thư sinh thêm phần kính trọng.

Tưởng Nhàm Thiên hỏi xen vào :

- Cao huynh làm việc nghĩa hiệp trong thiên hạ, dùng thanh bảo đao kia trị bọn cường đạo tưởng không ai địch nổi?

Cao Thanh Vân khiêm nhường đáp :

- Tiểu đệ không dám khoe khoang lài nghệ, nhưng tình thực mà nói thì thiên hạ rộng lớn, nhân tài không biết bao nhiêu mà kể. Song những người tử đấu với tiểu đệ chịu đựng được mười hiệp cũng chẳng có mấy.

Hai gã thư sinh Tưởng, Đỗ nghe y nói vậy, nét mặt không khỏi lộ vẻ kỳ dị.

Cao Thanh Vân vừa trông đã biết tâm sự chúng liền hỏi :

- Các vị nghe tiểu đệ phô trương bằng lãnh liền xúc động tâm sự nên ra chiều kỳ dị. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì các vị có chỗ nào đó muốn tiểu đệ ra sức phải không?

Lý Ích đứng dậy thi lễ nói :

- Không dấu diếm Cao huynh : Bọn tiểu sinh tuy có chút mặt mũi ở địa phương này, mà gần đây bị một người khinh khi quá đỗi, nên thấy bản lãnh của Cao huynh bất giác đem lòng hâm mộ.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Người ấy là ai ?

Lý Ích đáp :

- Y họ Từ tên Phong, cũng dòng dõi thư hương, nhưng tình tình lãng mạn bạo tàn, đam mê tửu sắc. Vì vậy mà mấy năm nay chưa đỗ được khoa nào. Do đó Từ Phong đối với ba anh em tiểu sinh đem lòng ghen ghét. Thường thường hấn dùng lời cộc xút, có khi còn động thủ đánh đấm bọn tiểu sinh ở trước mặt đồng người để làm nhục.

Gã nói rồi vừa thở dài vừa lắc đầu ra chiều rất bất mãn về hành động của Từ Phong.

Cao Thanh Vân thấy trong ba tên thư sinh thì Lý Ích chẳng những gã phong lưu, xinh đẹp hơn hai bạn mà ăn nói cùng cử chỉ đều ra phong độ con người nho nhã, khiến ai cũng sinh lòng kính nể. Y bèn an ủi gã mấy câu và cười nói :

- Các vị không so kè với hấn, đủ biết kiến thức và độ lượng hơn hấn nhiều lắm.

Đỗ Biệt Nam nói theo :

- Nếu Lý huynh ý vào thế lực thì có thể đưa Từ Phong lên quan trừng trị, nhưng không tiện hành động như vậy..

Tướng Nhậm Phan nói :

- Bọn ta thua hấn là ở chỗ đó.

Lý Ích lại nói :

- Gần đây Từ Phong lại càng tệ hơn. Hấn hận bọn tiểu sinh đi lại chơi bời với nhau, nên đã đe dọa hết hai vị Đỗ, Tướng nếu còn đến hàn xá là hấn đánh cho một trận để làm nhục. Mặt khác hấn bức bách Tướng huynh phải xa rời bản thành. Hỡi ơi ! Con người không biết trời cao đất rộng là gì thật khiến cho người ta pải điên đầu.

Cao Thanh Vân bồng tỉnh ngộ và hiểu vì lẽ gì Tướng Nhậm Phan không dám lộ diện ở trong thành, mà phải dùng ám hiệu cho Lý Ích biết mình ở nhà. Y liền cười nói :

- Nếu các vị chịu để tiểu đệ can thiệp vào thì cứ trở Từ Phong cho biết. Con người gần như vô loại đó lúc mình thu thập cũng cần phải có phương pháp mới có hiệu quả.

Y xua tay ngăn ba người kia, nói tiếp :

- Vụ này chúng ta bất tất phải hấp tấp, hãy tạm gạt sang một bên. Bây giờ tiểu đệ trở lại vấn đề hiện tại : lúc vào nhà được nghe các vị trò chuyện, tiểu đệ muốn phỏng đoán mối quan hệ giữa ba vị.

Đỗ Biệt Nam đáp ngay :

- Hay lắm ! Cao huynh thử nói nghe.

Cao Thanh Vân hỏi :

- Các vị là bạn đồng song rất thân, yêu nhau tha thiết. Cái đó không cần phải nói. Tiểu đệ muốn phỏng đoán là vụ mê ngữ giữa hai vị Tướng, Đỗ tại sao hậu quả vụ này lại có kẻ mừng, người lo khác nhau ?

Y cố y dừng lại một chút, thấy ba gã thư sinh đều lộ vẻ hứng thú.

Đỗ Biệt Nam hỏi :

- Sự việc giữa ba anh em tiểu sinh, Cao huynh chắc đã hiểu nhiều ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu đệ bất quá là kẻ qua đường, đêm nay mới nghe danh ba vị lần thứ nhất và dĩ nhiên đây là cuộc hội diện đầu tiên. Có thể nói tiểu đệ chưa thiết tý gì. Nhưng tiểu đệ nghe lời nói của các vị cùng biến diễn khi lo khi mừng nên đoán được đại khái mà thôi.

Y thấy bọn thư sinh chẳng ai lộ vẻ không tin tưởng, liền hỏi tiếp:

- Trong nhà Lý huynh, nhất định có hai vị muội muội rất xinh đẹp, đúng thế không ?

Lý Ích khinh ngạc gật đầu hỏi lại :

- Sao cao huynh lại biết thế ?

Cao Thanh Vân lại cười hỏi :

- Đỗ huynh và Tướng huynh nhất định ngưỡng mộ hai vị tài nữ ở Lý gia. Dĩ nhiên Lý huynh cũng tán thành, phải vậy không ?

Lý Ích gật đầu lia lia nhưng nét mặt lộ vẻ kinh dị đã biến mất. Trái lại, đến lượt hai vị Tướng, Đỗ ngạc nhiên, chú ý lắng tai nghe.

Cao Thanh Vân nghĩ thầm :

"Trong ba gã này tài trí của Lý Ích so với Tướng, Đỗ còn cao hơn một bậc. Tác Phong của gã chứng tỏ ra hơn người. Sau này, tất trở nên một vị trọng thần của quốc gia.

Trong lòng xoay chuyện ý nghĩ, miệng nói tiếp :

- Bây giờ tiểu huynh lại đoán nguyên nhân ưu hỷ khác nhau của hai vị Tướng, Đỗ. Đỗ huynh trí thức hơn người, tâm tư mau lẹ, dĩ nhiên đoán việc nhạy hơn. Ba vị là chỗ bạn thân, dĩ nhiên thường giở trò đánh đố để liêu khiến.

Lý Ích gật đầu đáp :

- Đúng thế. Bọn tiểu sinh thường thường chơi trò này.

Cao Thanh Vân nói :

- Tiểu đệ cả gan dám quyết đoán Đỗ huynh nhất định là một tai cao thủ. Bất luận vấn đề bí mật khả nghi nào cũng giải đáp được ngay.

Lý Ích gật đầu đáp :

- Đúng thế.

Cao Thanh Vân nói :

- Do đó hai vị kia mới có điều ước với nhau ai thua thì không được đến nhà Lý huynh. Tuy khoảng thời gian ba ngày chẳng có bao lâu, nhưng dưới con mắt người mắc phải lưới tình thì một ngày, coi bằng ba thu. Vì vậy mà Tưởng huynh đâm ra hồi hộp. Còn Đỗ huynh lại sở trường về môn này, nên trong lòng thản nhiên, chẳng lo lắng gì.

Ba gã Lý, Đỗ, Tưởng đều kính phục vô cùng, vì Cao Thanh Vân chỉ nghe mấy câu nói cùng nét mặt vui buồn đã đoán ra bao nhiêu chuyện. Con người tài trí như vậy, thật là hiếm có.

Lý Ích hỏi :

- Cao huynh quả là dị nhân đời nay. Về phương diện tài trí không cần bàn đến, bọn tiểu sinh chưa hiểu Cao huynh có nghiên cứu về môn võ học không ?

Cao Thanh Vân mỉm cười, hào khí ngất trời, y đáp :

- Nếu nói về bản thân lấy thủ cấp thượng tướng ở trong đám thiên binh vạn mã thì tiểu đệ chưa chịu nhường mấy bậc danh tướng. Còn bản về bước đường qua lại giang hồ, ra vào hổ huyệt, mình công ám sát, tiểu đệ dám nói trong võ lâm khắp thiên hạ hiện nay cũng chưa chịu thua ai, nhất là giết những quân tồi bại, thì ngay dưới mắt ngàn người cũng chỉ một hiệp là đưa địch vào đất chết.

Tưởng, Đỗ nghe nói thè lưỡi ra rồi không thụt vào được nữa.

Chỉ có Lý Ích tuy cũng ra chiều kính mộ nhưng không đến nỗi kinh hãi.

Cao Thanh Vân lại nói :

- Tiểu đệ mang ngoại hiệu là Bạch Nhật Thích Khách. Vì mình chuyên hành thích kẻ thù giữa đám đông người, mà được bạn hữu tặng cho xước hiệu này.

Tưởng, Đỗ đều tấm tắc khen ngợi. Còn Lý Ích không lộ vẻ gì. Gã nghĩ thầm trong bụng :

"Y đã ở hàng ngũ thích khách thì phần nhiều không phân thiện ác, chỉ hành động theo ân oán cá nhân mà không phải vào hàng nghĩa hiệp.

Mục quang sắc bén của Cao Thanh Vân chăm chú nhìn vào mặt Lý Ích, lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng Lý huynh trong lòng có ý chê bai tiểu đệ ?

Lý Ích giật mình kinh hãi hỏi lại :

- Tại sao Cao huynh lại hỏi thế ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Hiển nhiên Lý huynh đang ngẫm nghĩ về hai chữ thích khách và cho rằng tiểu đệ không phân chính tà, bất luận ngay gian, chỉ chuyên làm nghề hành thích.

Lý Ích nói:

- Nếu giải thích theo văn tự thì Cao huynh nói vậy là đúng, nhưng xem ra Cao huynh nghi biểu khác thường, hào khí ngút trời, tài học cũng xuất chúng thì chắc chẳng phải hạng người đó.

Cao Thanh Vân nét mặt hòa dịu trở lại, cười hỏi:

- Tiểu đệ nói ra có lẽ các vị không tin. Cái ngoại hiệu đó tiểu đệ cố ý đặt ra vì mục đích muốn đối phó với một tên công địch võ lâm, không để hấn chú ý đến mình.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi:

- Người nào mà đáng cho Cao huynh phải lo nghĩ về cách đối phó như vậy?

Cao Thanh Vân liền nói sơ lược về lai lịch của Nhân Ma Đa Thiên Hoàn, cùng vụ ước định giữa Tiêu Dao lão nhân với hấn cho ba gã nghe. Sau y mới đề cập đến chuyện Phong Càn và Lục Minh Vũ.

Dĩ nhiên trong lúc kể chuyện, y có nhắc đến A Liệt và vụ huyết án ở Hóa Huyết Môn cho họ nghe.

Tưởng Nhậm Phan thè lưỡi nói:

- Nghe lời Cao huynh thì ra các vị trên chốn giang hồ coi chuyện động thủ giết người chẳng có gì đáng kể.

Cao Thanh Vân đáp:

- Chính là thế đó. Có điều những người trong danh môn chính phái không dám giết người một cách khinh suất.

Đỗ Biệt Nam hỏi:

- Không hiểu vị Tra công tử kia hiện giờ ở đâu?

Cao Thanh Vân đáp:

- Hiện chàng ở Lạc Dương. Tiểu đệ đang muốn thông tri mời chàng đến hội họp với tiểu đệ để thương nghị kế hoạch hành động.

Đỗ Biệt Nam đánh bạo nói:

- Nếu Cao huynh không thể phân thân được thì tiểu đệ nguyện đi Lạc Dương một chuyến giúp Cao huynh.

Cao Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Các vị là người đọc sách không nên dính vào công việc của bọn người giang hồ, để khỏi gặp phải nhiều điều phiền não.

Đỗ Biệt Nam sợ run không dám nói nữa.

Lý Ích lên tiếng :

- Cao huynh đang mình mang trọng trách, đáng lẽ phải lật đật vội vàng, ngồi đầu cũng chẳng yên chớ mới phải. Thế mà Cao huynh lại có thì giờ cáo đàm hùng biện với bọn tiểu đệ thì có điều không hợp tình lý. Vì vậy tiểu đệ lớn mật đoán càn một câu là hiện Cao huynh đang gặp vấn đề nan giải nên bỏ đi cho khuây khỏa trong chốc lát để hồi phục tinh thần đặng lo kế hoạch hành động.

Cao Thanh Vân không khỏi khâm phục lời cao đoán của Lý Ích. Chàng thần nhiên đáp :

- Chính là thế đó.

Lý Ích trịnh trọng hỏi :

- Không hiểu Cao huynh gặp việc gì nan giải ? Liệu có thể cho bọn tiểu đệ hay được chăng ?

Cao Thanh Vân trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Vấn đề nan giải này phát sinh ra ở Lạc Ninh. Lúc Minh Vũ, Bang chúa Cái Hưng đã trốn đến thành này, nhưng hắn là tay xảo quyết lại rất lo xa, đã bố trí thỏa đáng từ lâu năm, xoay mình một cái biến thành nhà đại nhân thân sĩ ở nơi đây.

Y đã thay đổi địa điểm xảy ra sự việc ở Lạc Ninh là nơi cách đây không xa, vì bọn Lý Ích đều là thế gia ở đất này, nhất định có quen thuộc Trần Tăng Tường.

Lý Ích hỏi :

- Hiện giờ chuyện nan giải của Cao huynh phải chăng là bản lĩnh của Lục Minh Vũ cao thâm khó bệ hạ thủ ?

Cao Thanh Vân ngẫm nghĩ một lúc, ngạc nhiên bụng bảo dạ :

“Mình gặp trăm ngàn nỗi khó khăn nhưng nghe lời gã, mình hỏi tưởng lại thì quả nhiên chỉ có một điểm chính. Đúng thế thật ! Lục Minh Vũ võ công cao cường, nên mình tính đi tính lại mà không tìm ra được kế hoạch hoàn toàn, cũng chỉ vì hắn ý vào võ công, chẳng thể bất cứ vây đánh lúc nào cũng được.”

Đây giờ, Cao Thanh Vân đã coi Lý Ích bằng con mắt đặc biệt, liền đáp :

- Lý huynh nói đúng đó. Võ công Lục Minh Vũ cao tuyệt một thời, mà cơ cảnh vô vùng giảo quyết quá đối. Hễ rút mây động rừng là hắn lại biến mất, khó mà điều tra được.

Lý Ích nói :

- Công việc đã khó khăn như vậy đủ tỏ bên Cao huynh tuy binh nhiều tướng lắm, thế lực rộng lớn, nhưng phần đông không phải là địch thủ của Lục Minh Vũ, nên chẳng thể bày kế Thập Diện Mai Phục được chứ gì ?

Cao Thanh Vân đáp :

- hính là thế đó !

Lý Ích nói :

- Từ ngàn xưa, các binh gia tính toán không ngoài ba yếu tố “ thiên thời, địa lợi, nhân hòa”. Hiện giờ trong tay Cao huynh đã nắm được thiên thời và nhân hòa. Còn Lục Minh Vũ chiếm phần địa lợi. Vì thế tiểu đệ lớn mật hiến Cao huynh một kế là làm cho đối phương mất yếu tố địa lợi thì nhất định thắng lợi.

Đỗ Biệt Nam nói :

- Vụ này nói thì dễ thôi nhưng hành động khó khăn vô cùng !

Tướng Nhậm Phan nói :

- Lý huynh nghiên cứu binh pháp đã nhiều năm, hoặc giả y có diệu kế cũng chưa biết chừng.

Cao Thanh Vân cao hứng hỏi :

- Lý huynh luyện rèn binh pháp của nhà nào ?

Lý Ích hờ nộ cười khiêm nhượng đáp :

- Chẳng dẫu gì Cao huynh : tiểu đối với các danh gia binh pháp cả cổ lẫn kim đều lấy làm hứng thú, nên đọc qua hết, tỷ như Lục Thao, Tôn Tử, Ngô Tử, Tư Mã Pháp, Huỳnh Thạch Công Tạm Lược, Uy Lạp Tử, Lý Vệ Công Vấn Đối. Ngoài ra như Phong Hậu Ác Kỳ Trung, Lý Thuyên Thái Bạch Âm Kinh, Võ Kinh Tổng Yển, Hồ Kiếm Kinh, Gia Cát Vũ Hầu Tâm Thư, Tướng Uyển Thập Lục Sách, Bát Trận Hợp Biến Đồ ... không thể kể hết được .

Cả nói liền một lúc về danh mục bao nhiêu binh pháp, kinh sách chẳng những Cao Thanh Vân ngẩn người ra mà cả Đỗ Biệt Nam và Tướng Nhậm Phan cũng phải trợn mắt há miệng .

Nên biết binh pháp dọc ngang biến hóa ảo diệu vô cùng. Đồng thời còn dính líu đến thiên văn địa chi, nhân tâm vật lý và bao gồm cả môn học vấn. Có thể nói là rộng mông mênh như biển cả, chẳng ai biết hết được. Hơn nữa, do sách hồi bấy giờ vấp phải cái trở ngại lớn là khó lòng tìm được tài liệu để nghiên cứu. Vì vậy cổ nhân thường mượn các loạt kinh điển về sao ra. Một mặt để tăng phần duyệt lịch một mặt để lại phòng lúc ôn tập.

Lý Ích tìm được bấy nhiêu sách vở để nghiên cứu thì quả là một việc khiến người ta phải kinh hãi.

Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh đã đọc nhiều binh thư như vậy, ngày sau công danh tất thành đạt làm đến tướng môn. Bây giờ đã thấy trước tiền trình rồi.

Lý Ích khiêm nhượng đáp :

- Cao huynh quá khen ! Tiểu đệ không có mộng làm tướng, mà chỉ nghĩ rằng khi gặp cơ hội vào làm việc tại triều dù gặp chiến trận mình không phải dính vào, nhưng ở ngoài cũng nên biết cơ tiến thoái, công thủ. Vì thế mà tiểu đệ dụng tâm nghiên cứu.

Đỗ Biệt Nam nói :

- Chúng ta chơi bởi thân thiết với nhau đã lâu mà không ai hiểu việc Lý huynh nghiên cứu binh pháp. Bữa nay được nghe trong lòng vừa bội phục lại vừa tự thẹn cho mình.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Đối với việc của tiểu đệ, Lý huynh có cao kiến gì?

Lý Ích đáp:

- Cao huynh dạy quá lời. Đối với công việc võ lâm, tiểu đệ tuyệt chẳng hiểu chút gì, khó mà lo giúp Cao huynh được.

Cao Thanh Vân nghĩ bụng:

“Chắc gã này nhớ tới việc Lưu Huyền Đức Tam Cố Thảo Lư nên không chịu bày tỏ mưu kế với mình ngay.”

Y liền nói:

- Lý huynh bất tất phải quá khiêm. Nên biết vụ này đối với cá nhân thua hay được là việc nhỏ, nhưng đối với sự an nguy của người thiên hạ là việc lớn. Vậy Lý huynh nên cho biết đi.

Lý Ích đáp:

- Chẳng phải tiểu đệ không chịu nói, mà vì kế hoạch không đi đến được phương pháp cụ thể.

Cao Thanh Vân nói:

- Không cụ thể cũng chẳng hề chi.

Lý Ích nói:

- Cao huynh đã muốn tiểu đệ nói ra dĩ nhiên tiểu đệ không tiện thoái thác. Tiểu đệ chỉ cảm thấy muốn diệt trừ Lục Minh Vũ thì chỉ có biện pháp duy nhất là làm cho hắn mất yếu tố địa lợi.

Gã đề cập đến nguyên tắc, nhưng hạ thủ cách nào còn phải nghĩ thêm.

Tướng Nhậm Phan hỏi:

- Lục Minh Vũ đã giảo quyệt lại cơ cảnh thì làm sao khiến cho hắn mất yếu tố về địa lợi được?

Đồ Biệt Nạm đáp:

- Đúng thế! Giả tử Cao huynh không còn kế hoạch nào khác thì đem hết lực lượng vây đánh Trần gia một trận khiến họ trở tay không kịp mà diệt trừ được nguyên hung cũng chưa biết chừng.

Cao Thanh Vân gật đầu nói:

- Biện pháp này ở trước tình trạng bất đắc dĩ mới dùng tới.

Lý Ích trầm ngâm rồi hỏi:

- Cao huynh không có cách nào canh giữ Lục Minh Vũ để chờ bắn ra khỏi cửa hay sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chuyện này không phải dễ dàng. Nếu đổi địa vị tiểu đệ vào chỗ hấn, tất cũng đề phòng điểm này rồi, tỷ như dùng cỗ xe hoặc cỗ kiệu đặc biệt từ trong phủ đi ra...

Tưởng Nhậm Phan ngạc nhiên hỏi :

- Hấn đã ở trong xe trong kiệu thì sao không giải quyết mà lại để hấn ra đi?

Lý Ích mỉm cười đáp :

- Việc này không phải công nhiên ra khỏi cửa nên khác hấn. Nên biết cỗ xe hay cỗ kiệu đó cũng có tác dụng như căn phòng và có thể che lấp tai mắt mọi người. Nói một cách khác thì phần địa lợi của hấn vẫn chưa bị mất.

Cao Thanh Vân rất khâm phục nói :

- Đúng thế ! Có thể hấn không ở trong xe, hay mượn người khác thay vào. Dù chính hấn ở trong xe đi nữa, nhưng với kinh nghiệm cùng tài trí của hấn lại cơ cảnh khác thường thì có người dòm ngó liền bị phát giác. Vì thế mà kế này không thi hành được .

Lý Ích lại nói :

- Trong đó nhất định có chỗ sơ hở, nhưng lạ thay sao không tìm ra được cơ hội ?

Gã đưa mắt nhìn Cao Thanh Vân nói tiếp :

- Nếu Cao huynh đem hết những điều đã phát hiện ở Lạc Dương nói hết ra, thì hoặc giả tìm được cơ hội đưa hấn vào đất chết.

Cao Thanh Vân đáp :

- Nội vụ giản dị lắm. Lục Minh Vũ chuyên về tà công kêu bằng cổ thuật. Hấn đến Lạc Dương rồi thi hành cổ thuật vào một tên nha hoàn...

Y dừng lại nhột chúm rồi tiếp :

- Tên nha hoàn này là tỷ nữ của vị tậ hữu. Thị đến thăm tỷ tỷ thì gặp Lục Minh Vũ cùng người tỷ tỷ có ở trong phòng. Lục Minh Vũ liền thi triển cổ thuật vào mình thị để kiểm chế tâm linh không cho thị tiết lộ việc bí mật của hấn với người ngoài.

Y cười nói tiếp :

- Ngờ đâu, hấn làm như vậy lại càng bại lộ hành tung.

Lý Ích hỏi :

- Con nha đầu kia đã trúng cổ thuật rồi sao còn nói lại hành tung của Lục Minh Vũ được ?

Cao Thanh Vân cảm thấy Lý Ích hỏi tới yếu điểm, nhưng bên trong có chỗ nào sơ hở thì y chưa nhận ra.

Cao Thanh Vân đáp :

- Cũng là một chuyện tình cờ, tậ hữu biết cánh phá giải cổ thuật. Chẳng những con nha hoàn khôi phục lại như cũ mà đồng thời lại còn lập tức thông tri cho tiểu đệ hay.

Lý Ích liền gật đầu nói :

- Té ra là thế... Té ra là thế...

Gã vừa trầm ngâm suy nghĩ vừa mắt chiếu ra những tia kỳ quang, hiển nhiên gã đã có điều linh cảm.

Sau một lúc, Lý Ích chậm rãi nói :

- Trên nguyên tắc, Lục Minh Vũ đã nghĩ kế vạn toàn, khắp nơi phòng bị thì làm gì có chỗ sơ hở. Hấn đa tính đủ mọi phương diện, chúng ta thật chẳng có biện pháp nào để thi hành nữa.

Đỗ Biệt Nam hỏi :

- Hỡi ơi ! Đã thế thì hà tất chúng ta còn làm mất thì giờ của Cao huynh một cánh vô ích ?

Cao Thanh Vân mỉm cười ngắt lời :

- Không phải thế ! Không phải thế ! Ngồi nói chuyện với các vị một lúc, tiểu đệ được lợi không phải nhỏ, chẳng thế nói là vô ích được.

Tướng Nhậm Phan nói ?

- Dù sao bọn tiểu đệ cũng ân hận.

Cao Thanh Vân nói :

- Lý huynh chắc còn có cao kiến khác, chúng ta hãy lắng tai nghe y rồi sẽ thảo luận.

Hai gã Đỗ, Tướng điều nhìn chằm chập vào mặt Lý Ích thấy gã vẻ mặt khác thường, ngó Cao Thanh Vân mỉm cười gật đầu.

Hiển nhiên y cảm kích Cao Thanh Vân đã coi gã vào hàng tri kỷ nên càng đem lòng kính mộ, và gã cũng tự an ủi rất nhiều.

Vietkiem.com